

Ѣ товѧ възспоминаніе, когѧто сѧ стрѣва съ чисто сѣрдце, иъзниква спасітелнѧ-атъ плѣдъ: сѣрѣчь ѡпущеніе то на грѣхѡвѣте, иъ правдинѧ та за да наслаѣдимъ живѡтъ вѣчнѧй. Понѣже който пріема въ себеси Хрїста пріема благодѧтнѧ-атъ истѡчникъ. “Ище не снѣсте плѡти сына челоѡвѣческагѡ, ни пїете крове ѡгѡ, живѡтѧ не имате въ себѧ. ., (Іѡан: 5. 53.)

§ 16.

Какъ трѣбва да сѧ пригѡтъ а-мы за причащеніе.

Да испїтѡва челоѡвѣкъ себеси, иъ такѧ ѡ хлѣбъ атъ да иде иъ ѡ чаша та да пїе. (1^о. Корин: ап. 28.)

За да пріемамы достѡйно тїмъ свѧты дѧры, трѣбва да сѧ пригѡтѡвимъ, кѧкто прилѧча. Товѧ пригѡтѡвненье състоѧ, по словеса та Пѧвловы, въ испїтѡваніе то: то ѣсть да испїтѡвѡмъ себеси, какъ преминѡвѡмъ нѧшѧ-атъ живѡтъ, кѧкѡ грѣжа имамы за нѧше то спасеніе, испїхнѡмъ ли тїмъ длъжнѡсты, който сѧ ѡѡѡщѧмы въ крѡщеніе то. И ѧко намѡримъ въ себеси, чи смѧ престѡпни въ много Бѡжїи те зѧповѣды, трѣбва да сѧ съжалѡвѡмъ сѣрдѣчно за товѧ, да покѧжимъ себеси достѡйны за Бѡжї-атъ грѣбъ, иъ да ѡкрѡемъ своѧ те рѧны на слѡжитѡль атъ Хрїстѡвъ презъ испѡѡданіе то. При товѧ трѣбва да смѧслѡмъ иъ неистоѡимо то милосѣрдїе Бѡжїе камъ грѣшны те, иъ да оѡѡѡримъ себеси съ тѡвѣрда надежда, какъ заслѡги те Хрїстѡви иъ предѡга та нѡгоѡа смѣрть сѧ силни да ны ѡчїстѡтъ ѡ грѣхѡвѣте, иъ да не ны ѡстаѡѡтъ въ нѧз ѡ забѡтъ